Τὸ ἑκάλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1924 | Ἔτος 46ὸν—Ἀριθ. 33

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Οἱ Ρῶσσοι εἶχαν ὑποχωρήσει πιά, μὲ διεύθυνση πρὸς τὴ Σεβαστούπολη.

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις.

—Ἄ, ἂν εἶχα τὸ ἱππικό μου! φώναξε ὁ Στρατάρχης, καθὼς τοὺς ἔβλεπε νὰ χάνωνται στὸν ὁρίζοντα.

Κι' εἶχε δίκιο.

Τὸ ἱππικὸ εἶναι τὸ ὅπλο ποὺ τελειώνει τὴ μάχη, δίνοντας τὸ τελειωτικὸ χτύπημα μὲ τὴν καταδίωξη.

Τὴν ἴδια σκέψη ἔκανε κι' ὁ Καρδινιὰκ αὐτὴ τὴν ὥρα κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ ζητήση τοὺς δυὸ οὐλαμοὺς ποὺ εἶχαν μείνει γιὰ συνοδεία τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα σμῆνος ἀπὸ ἱππεῖς πρόβαλε καλπάζοντας πίσω ἀπ' τὴν τουρκικὴ μεραρχία.

—Νά τοι! Νά τοι! φώναξαν οἱ ἄνδρες.

Ἦταν πραγματικῶς οἱ Ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ κι' ὁ Καρδινιάκ, τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἀναγνώρισε τὸν ὑπολοχαγὸ Βωτραίν.

Πίσω του κάλπαζαν καμμιὰ σαρανταριὰ ἱππεῖς σὲ κανονικὴ κι' ὡραία παράταξη.

Τοῦ ἤρθε νὰ φιλήση τὸν ὑπολοχαγό. Μὰ ἐκεῖνος ἔδινε ἀμέσως ἀναφορά, χαιρετῶντας μὲ γυμνὸ τὸ σπαθί.

—Δὲν κατόρθωσα νὰ φτάσω γρηγορώτερα, ταγματάρχα μου. Εἴχαμε βρεθῆ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ὁ δεκανέας μου ἔλεγε πὼς εἴχατε σκοτωθῆ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς μάχης καὶ σᾶς εἴχαμε χάσει ὁλότελα. Μᾶς κυνήγησαν οἱ κοζάκοι ἀρκετὰ χιλιόμετρα καὶ γιὰ νὰ ξαναρθῶ, ἔκαμα ἕναν τεράστιο γύρο.

—Πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου Βωτραίν. Πηγαίναμε νὰ χάσουμε τὸ μυαλό μας... Μά, τί βλέπω; Ὁ οὐλαμός σας, ἀντὶ νὰ λιγοστέψη, αὔξησε;

—Ναί, θαρρῶ πὼς μερικοὶ ἄνδρες τοῦ Σωτερὸτ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν φθάσουν κι' ἑνώθηκαν μὲ μᾶς.

Ὁ ταγματάρχης χαμογέλασε.

—Προσκληνήριο! διέταξε.

Περισσότεροι ἀπ' τοὺς μισοὺς ἀνῆκαν στὸν οὐλαμὸ τοῦ Σωτερότ. Ὁ ταγματάρχης πρόσφερε τὰ συγχαρητήριά του στὸ Βωτραίν, ἐνῷ ὁ Σωτερὸτ ἔμενε μὲ τὴν ἀπορία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Τὸ προσκληνήριο φανέρωσε πὼς ἔλειπαν ἕντεκα ἄντρες, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ δεκανέας Δελισύ. Ὁ Πέτρος διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς σημαίας καὶ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του. Εἶχε φυλάξει τὸ κίτρινο κουρελάκι ποὖχε μείνει στὰ δόντια του ἀπ' τὴν αὐτοκρατορικὴ σημαία καὶ τὄδειξε στοὺς συντρόφους του, ποὺ τὸ κοίταζαν μὲ περιέργεια. Πάνω στὸ κίτρινο ἦταν ἕνα μαῦρο κόμμα, κι' ὁ Καρδινιὰκ εἶπε ὅτι ἦταν ἔν' ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ρωσσικοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀετοῦ.

—Θὰ τὸ βάλουμε σὲ κάδρο τὸ κουρελάκι αὐτὸ καὶ θὰ πάρη τὴ θέση του στὴν αἴθουσα τῶν τροπαίων, πρόσθεσε ὁ ταγματάρχης. Μπορεῖς, Πετράκη, νᾶσαι ἥσυχος ὅτι ἐξασφάλισες τὴν ἀθανασία.

Ὁ Πέτρος κοκκίνισε ἀπὸ χαρά.

—Καὶ σύμφωνα μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχω σὰ διοικητής, ἐξακολούθησε ὁ Καρδινιάκ, σὲ ὀνομάζω δεκανέα στὴ θέση τοῦ Δελισύ. Καὶ τώρα πήγαινε νὰ ἡσυχάση, γιατὶ εἶσαι σὰν τὸ φλουρί.

Ὕστερα, γυρίζοντας στοὺς ἱππεῖς·

—Φίλοι μου, εἶπε, τ' ἄλογα ξεκουράστηκαν λιγάκι. Μὲ τοὺς Ρώσσους δὲν ξεμπλέξαμε ἀκόμα. Μοῦ χρειάζονται εἰκοσιπέντε ἱππεῖς. Οἱ πιὸ ξεκούραστοι ἂς ἔρθουν μαζύ μου.

Ὅλοι ἐθήλωσαν πὼς ἦταν ξεκούραστοι κι' ὁ Πέτρος πρῶτος-πρῶτος.

Ὁ Καρδινιὰκ διάλεξε τοὺς πιὸ γερούς, καὶ τὸν Πέτρο ἀνάμεσα σ' αὐτούς, τοὺς πῆρε μαζύ του κι' ἔφθασε στὸ δρόμο τῆς Σεβαστούπολης.

Βρῆκε ἐκεῖ δυὸ οὐλαμοὺς ἐφίππων πυροβολητῶν, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει ὁ συνταγματάρχης Φορζὸ γι' ἀναγνώριση, ἀφοῦ τὸ ἱππικὸ ἔλειπε.

Νύχτωσε. Ἔτρεξαν ὡς δυὸ χιλιόμετρα. Οἱ Ρῶσσοι ἔτρεχαν γοργὰ καὶ δὲν ἄφιναν πίσω τους οὔτε ὁλικό, οὔτε ἄνθρωπο γερό.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ κι' ὁ Καρδινιὰκ ἦταν ἕτοιμος νὰ διατάξη τὴν ἐπι-

«Ὁ Πέτρος γονάτισε καὶ προσευχήθηκε.» (Σελ. 258, στ. γ'.)

στροφή, ὅταν οἱ ἀνιχνευτὲς διέκριναν δυὸ ἅμαξες, ποὺ περιστοιχισμένες ἀπὸ μερικοὺς ἱππεῖς, προσπαθοῦσαν ἀπόναν πλάγιο δρόμο νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴ ρωσσικὴ πρωτοπορεία. Κυνηγοὶ καὶ πυροβολητὲς ὅρμησαν ἀπάνω τους. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς πιστολιὲς ποὺ ἀντάλλαξαν, ἡ συνοδεία παραδόθηκε, ἔξω ἀπὸ ἕνα γέρο στρατιώτη ποὺ ἐννοοῦσε ν' ἀντισταθῇ καὶ ποὺ χρειάστηκε τέλος νὰ σκοτωθῇ πολεμώντας.

Κι' εἶχε τὸ λόγο του ὁ γέρος Ρῶσσος. Τὰ δυὸ αὐτὰ σκευοφόρα ἁμάξια ἦταν τοῦ ἐπιτελείου τοῦ πρίγκηπα Μεντσικώφ. Ἦταν γεμᾶτα χαρτιὰ καὶ τρόφιμα. Μέσα στὴ μιὰ βρῆκαν κατασαστισμένους τοὺς δυὸ μαγείρους τοῦ πρίγκηπα μὲ τὴν πρασινόχρυση λιβρέα. Οἱ πυροβολητὲς χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ πῆραν τὶς μποτίλλιες ποὺ βρῆκαν ἄφθονες στ' ἁμάξια. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν νηστικοὶ ἀπ' τὸ πρωΐ κι' ἡ γλώσσα τους ἦταν ξερὴ σὰν τσαρούχι.

Μὰ ὁ Καρδινιὰκ δὲν τὸ ἐνοοῦσε ἔτσι.

—Μιὰ στιγμή, φίλοι μου, εἶπε. Κι' ἡ λαφυραγωγία ἔχει τὴν ἠθική της. Τὰ χαρτιὰ δὲ θὰ τ' ἀγγίξῃ κανείς. Θὰ τὰ πάω ἀπόψε στὸν ἀρχιστράτηγο. Τ' ἁμαξια θὰ τὰ μοιραστῆτε: ἕνα οἱ πυροβολητές, ἕνα οἱ κυνηγοί. Σᾶς ἀνήκουν.

Καὶ τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα γύρισε θριαμβευτικὰ μὲ τὰ λάφυρά του στὸ στρατόπεδο, τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ Βωτραίν, ἀφοῦ ἑτοίμασε τὸν καταυλισμό, λογάριαζε ν' ἀναφέρῃ στὸ διοικητή του ὅτι ἀπόψε δὲν ὑπῆρχε τίποτα γιὰ συσσίτιο.

Φαντασθῆτε πιὰ τὶ ὑποδοχὴ βρῆκαν τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ γέμιζαν τ' ἁμάξια.

—Ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του ὁ πρίγκηπας! ἔλεγαν οἱ κυνηγοί, καλοκαθίζοντας τριγύρω σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά, ἐνῷ ὁ μάγειρας Μπροκὰρ καταγινόταν νὰ τεμαχίσῃ τὰ τρόφιμα, ποὺ ὀσφραινόταν μ' ἕνα εἶδος σεβασμοῦ τὸ ἄρωμά τους.

Μαζὶ μὲ τὰ χαρτιά, ἔστειλαν στὸν Ἀρχιστράτηγο ἕνα δίσκο μὲ διαλεχτὲς μερίδες. Μερικὲς μποτίλλιες σαμπάνια φυλάχτηκαν γιὰ τὸ στρατηγὸ Μποσκὲ κι' οἱ ἀφρικανοὶ κυνηγοί, λησμονῶντας τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἔστησαν τὸ τραγοῦδι τριγύρω στὸ ἀπρόοπτο καὶ πλούσιο αὐτὸ συμπόσιο.

Ἄλλωστε ἡ χαρὰ βασίλευε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὸ στρατόπεδο. Ὅλοι οἱ γύρω θάμνοι ἦταν ξεριζωμένοι καὶ πελώριες φωτιὲς φώτιζαν τὸ στρατόπεδο σὰν ἡμέρα.

Ἀ! εἶναι πάντα ὡραῖο τὸ βράδυ μιᾶς ἡμέρας ποὺφερε τὴ νίκη!

Οἱ κυνηγοὶ βρισκόνταν στὰ ἐπιδόρπια: μελόπηγτες καὶ διάφορα ἄλλα γλυκίσματα, ἄγνωστα στοὺς περισσότερους. Ἐαφνικὰ δυὸ ψηλόλιγνες σιλουέττες πρόβαλαν μέσα στὴν ἀνταύγεια τῆς φωτιᾶς.

Ἑν' ἀπέραντο γέλιο τὶς ὑποδέχθηκε. Ἦταν οἱ δυὸ πρωϊνοὶ Ἐγγλέζοι.

—Ἐδουάρδος Μπράουν!

—Τζὼν Χίκς!

Καὶ στάθηκαν σὲ ἄμεμπτη στάση στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ.

Τὰ μάτια τους πέταξαν ἀστραπὲς καθὼς ἀντίκρυσαν τὰ μισοφαγωμένα ζαμπόνια καὶ τὶς σκονισμένες μποτίλλιες.

Τοὺς ἔκαμαν τόπο νὰ καθήσουν, μέσα σὲ εὔθυμα ἐπιφωνήματα, κι' ὁ Μπροκὰρ τοὺς ἐπρόσφερε ὁλόκληρα κρύα κοτόπουλα.

Κι' ἡ βραδυὰ πέρασε μὲ θόρυβο κι' εὐθυμία. Θυμήθηκαν καὶ τοὺς συντρόφους ποὺ εἶχαν χάσει κι' ὅσοι τοὺς εἶχαν ἰδεῖ νὰ πεθαίνουν, διηγήθηκαν μὲ κάποια δόση φαντασίας τὰ κατορθώματά τους. Τὸ κίτρινο κουρέλι τοῦ Μπερτινὺ γύρισε πάλι ἀπὸ χέρι σὲ χέρι κι' ὅλοι ἤπιαν στὴν ὑγειὰ τοῦ καινούργιου δεκανέα, προφητεύοντας καὶ τὸ χρυσὸ γαλόνι, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη τοῦ γέρου τοῦ ὀλαμοῦ, «βρισκόταν στὸ δρομο».

Καὶ τὸ γλέντι βάστηξε ὥς τὶς δέκα τὸ βράδυ, ἐνῶ ἀντίκρυ οἱ νικημένοι Ρῶσσοι, σιωπηλοί, σκοτεινοί, μὰ ὄχι κι' ἀπελπισμένοι, ἔστηναν τὸ στρατόπεδό τους, χωρὶς φῶτα καὶ χωρὶς θόρυβο, στὰ Κάτσά.

Ὁ Καρδινιὰκ τότε διέταξε ἀνάπαυση. Πέντε χιλιάδες νεκροὶ καὶ τραυματίες Ρῶσσοι, δυὸ χιλιάδες Ἄγγλοι, καὶ τρεῖς χιλιάδες Γάλλοι κοίτονταν στὸν κάμπο τοῦ Ἄλμα καὶ τὴν ἑπομένη οἱ νικητὲς ὤφειλαν νὰ ξεπληρώσουν τὰ θλιβερὰ καθήκοντά τους πρὸς τοὺς νεκροὺς συντρόφους των.

Στὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Πέτρος Μπερτινὺ βγῆκε ἀπ' τὴν τέντα του. Δὲ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ σελήνη ἔλαμπε γεμάτη στὴ μέση τοῦ στερεώματος κι' ἔστρωνε μὲ φῶς τὸν κάμπο καὶ μὲ ἀσήμι τὴ μακρυνὴ θάλασσα, ποὺ ἦταν ἥσυχη σὰ λάδι. Τὰ πλοῖα ἀκινητοῦσαν σὰ νυσταγμένα πάνω στὰ νερά, φωτισμένα ἀκόμα μὲ πολύχρωμα φῶτα στὰ κατάρτια.

Στὴν ἔκταση τοῦ κάμπου, ἡ σελήνη φώτιζε ἐδῶ καὶ κεῖ σκοτεινοὺς ὄγκους, λείψανα κανονιῶν, πτώματα ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ἐνῷ τ' ἀδύνατα φαναράκια τῶν νοσοκόμων πηγαινοερχόνταν ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στὰ θλιβερὰ θύματα τῆς μάχης. Γιατὶ οἱ νοσοκόμοι δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθοῦν ἀπόψε. Ἔβρισκαν τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἔδαζαν στὰ φορεῖα καὶ τοὺς μετέφεραν στὰ πλησιέστερα χειρουργεῖα.

Ὁ Πέτρος προχωρῶντας βγῆκε ἀπ' τὸ στρατόπεδο.

Ἤθελε νὰ ξαναϊδῇ τὸν Δελισύ.

Τὴν ἑπομένη ἴσως ὁ φίλος του θὰ ἦταν θαμμένος στὸν κοινὸ λάκκο κι' ὁ Πέτρος θὰ διατηροῦσε μιὰ βαρειὰ θλίψη. Γιατὶ τὸ χτύπημα ποὺδωσε τὸ θάνατο στὸ φίλο του, ἦταν γιὰ τὸν Πέτρο καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τοῦ Πέτρου τὴ ζωὴ ὅρμησε ὁ Δελισὺ καὶ δέχθηκε τὸ χτύπημα αὐτός.

Εἶπε τὸ σκοπό του σ' ἕνα νοσοκόμο ποὺ συνάντησε κι' αὐτὸς προσφέρθηκε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ ὁδηγός, δίνοντάς του μάλιστα καὶ κάποιες ἐλπίδες: Ἴσως ὁ δεκανέας νἄχε λιποθυμήσει μοναχὰ καὶ νὰ μποροῦσαν νὰ τὸν συνεφέρουν. Ἕνα καὶ δυὸ τέτοια εἶχαν ἰδεῖ τὰ μάτια του;

Θὰ ἔβαχναν πολλὴν ὥρα, ἂν ὁ Πέτρος δὲ θυμόταν ὅτι ὁ Δελισὺ εἶχε σκοτωθῇ κοντὰ σ' ἕναν κορμὸ δέντρου, κομμένο ἀπὸ μιὰ ὀβίδα. Ἡ λέπτομέρεια αὐτὴ βοήθησε τὸν Πέτρο νὰ ξαναβρῇ τὸ φίλο του ἀνάμεσα στὰ ἀπειράριθμα πτώματα.

Ὁ Δελισὺ ἦταν ξαπλωμένος κοντὰ στὸ γέρο Ρῶσσο ἀξιωματικό. Τὸ σῶμα του ἦταν ξυλιασμένο καὶ ψυχρό, τὸ πρόσωπό του ὅμως φανέρωνε μιὰν ὑπέρτατη γαλήνη.

Ὁ νοσοκόμος κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀποτραβήχτηκε.

Μοναχὸς τώρα, ὁ Πέτρος ἔννοιωσε τὸ στῆθος του νὰ τὸ πλημμυρίζουν οἱ λυγμοί. Πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἡ σκηνὴ τοῦ Στρατοδικείου. Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Στὴ Σεβαστούπολη

Δυὸ μέρες μετὰ τὴ μάχη τοῦ Ἄλμα, ὁ Ρωσσικὸς στόλος ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του μπροστὰ στὸ λιμάνι τῆς Σεβαστούπολης, γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπ' τὰ συμμαχικὰ κανόνια.

Ὁ στρατάρχης Σαὶντ-Ἀρνὼ δὲ χάρηκε τὸ θρίαμβό του. Ἡ χολέρα τὸν χτύπησε κι' αὐτὸν κι' ἐπιβιβάστηκε ἄρρωστος γιὰ τὴ Γαλλία. Μὰ ὁ θάνατος τὸν βρῆκε στὸ πέλαγος κι' ὁ στρατηγὸς πέθανε δίχως νὰ ξαναϊδῇ τὸ χῶμα τῆς πατρίδας.

Τὴν ἀρχηγία ἀνέλαβε ὁ στρατηγὸς Κανροῦμπέρ.

Ὅταν τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα ἔφθασαν μπρὸς στὴ Σεβαστούπολη, βρῆκαν τὸ μέρος θαυμάσια ὀχυρωμένο. Ὁ μεγαλύτερος μηχανικὸς τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, ὁ Τοτλέμπεν, ἦταν κλεισμένος ἐκεῖ μέσα καὶ διεύθυνε τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα. Ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἔκαναν θερμὲς προσευχὲς μπρὸς στὰ εἰκονίσματα, οἱ ἄντρες καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα δούλευαν ἀδιάκοπα. Ἔσκαβαν χαντάκια, ὕψωναν προμαχῶνες, ἑτοίμαζαν πυρομαχικά. Σὲ λίγο θἄρχιζε ἀγῶνας μοναδικὸς μέσα στὴν ἱστορία τῶν πολιορκιῶν.

Γρήγορα ὁ ἀρχιστράτηγος ἄφισε τὴ χιμαιρικὴ ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ κυριευθῇ ἡ Σεβαστούπολη «ἐξ ἐφόδου». Ὁ στρατὸς ποὺ τὴν ὑπεράσπιζε ἦταν τεράστιος καὶ τὸ ἠθικό του ἀκμαῖο. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃ κανονικότατη πολιορκία, νὰ φέρουν ἀπ' τὴ Γαλλία κανόνια μὲ μεγάλη διάμετρο καὶ ἄφθονο ὁλικό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΣΚΗΜΟΠΑΠΟ

(Παραλλαγὴ γνωστοῦ παραμυθιοῦ)

Κόττες, φραγκόκοττες, γάλισσες κι' ὅλα τἄλλα πουλιὰ τῆς αὐλῆς ποὺ δὲν ἔμπαιναν στὸ νερό, διασκεδάζανε μολόντοῦτο, ὅταν δὲν εἶχαν ἄλλη δουλειά, νὰ περικυκλώνουν τὴ μικρὴ δεξαμενὴ καὶ νὰ βλέπουν, ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακριά, τὶς πάπιες ποὺ κολυμποῦσαν.

Γουστάριζαν προπάντων ἕνα νιόβγαλτο παπί, ἀλλόκοτο κάπως, ἀσουλούπωτο ἀκόμα—εἶναι ἀλήθεια,—ποὺ εἶχε πιὸ μακρὺ λαιμό, πιὸ λεπτὴ μύτη καὶ πιὸ ἀνοιχτόχρωμα φτερὰ ἀπὸ τἀδέλφια του, μὰ ποὺ κολυμποῦσε μὲ πολὺ περισσότερη χάρη ἀπ' ὅλα.

— Αὐτὸ τὸ ἀσκημόπαπο, ἀλήθεια, σᾶς ἀρέσει; τοὺς ἔλεγε ἡ πάπια. Μπᾶ, σὲ καλό σας!... Μὰ δὲν τὸ βλέπετε ποὺ εἶναι τέρας; Ξεχάσατε πόσο ἄργησε καὶ μ' ἐδασάνισε ὥς που νὰ βγῇ ἀπ' ταὐγό του; Μπᾶ, τὸ γουρσούζικο!.. Ἄς εἶναι, πάλι καλὰ ποὺ δὲ φοβᾶται τὸ νερό, ἀλλοιῶς ἀκόμα θὰ βασανιζόμουν μὲ δαῦτο!...

Αὐτὰ ἡ πάπια τἄλεγε καὶ μὲ λίγο μητρικὸ καμάρι. Πάντα ἡ μάνα καμαρώνει ὅταν τῆς παινεύουν ἕνα παιδί της, ἂς εἶναι καὶ τὸ χειρότερο. Τἀδέρφια του ὅμως μὲ τὰ σωστά τους τὄλεγαν «ἀσκημόπαπο», καὶ τὸ καταφρονοῦσαν, καὶ τὄβριζαν, καὶ τὸ τσιμποῦσαν ἀλύπητα. Ἴσως θὰ τὸ σκότωναν κιόλα ἢ θὰ τὄδιωχναν ἀπὸ τὴ φαμίλια τους, ἂν κάθε φορά, τὴν τελευταία στιγμή, δὲν συλλογιζόνταν μὲ κάποιο οἶκτο πὼς παπὶ ἦταν κι' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο κι' ὄμορφο-ἄσκημο, καλὸ-κακό, πάντα κολυμποῦσε. Ἐ, τὶ διάβολο! οὔτε κοττόπουλο ἦταν πάλι οὔτε γαλόπουλο. Ἔμπαινε στὸ νερό. Τὴ δουλειά του, σὰν παπί, κουτὰ-στραβὰ τὴν ἔκανε. Ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποφέρουν....

Σκύλιαζαν ὡς τόσο σὰν ἔβλεπαν τἄλλα πουλιὰ νὰ τὸ γουστάρουν καὶ τἄκουγαν νὰ τὸ παινεύουν τόσο πολύ. Τὸ φτονοῦσαν τότε, τὸ μισοῦσαν καὶ τὸ κακομεταχειριζόνταν διπλά. Κι' ἐπειδὴ οὔτε μ' αὐτὸ δὲν ξεθύμαινε ἡ ζήλεια τους, παρηγοριόνταν μεταξύ τους:

— «Κουτόκοσμος εἶναι! ἔλεγαν. Τὶ καταλαβαίνει ἀπὸ κολύμπι κι' ὄμορφιά! Ἑν' ἀσκημόπαπο τὸ παίρνει.... γιὰ κύκνο!»

* * *

Κι' ἀλήθεια. Μερικὰ πουλιὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φανερώνουν τὴν ὑποψία μήπως δὲν ἦταν καθαυτὸ παπὶ ὁ χαριτωμένος ἐκεῖνος κολυμπιστὴς μὲ τἄσπρα φτερά, τὴ λεπτὴ μύτη καὶ τὸ μακρὺ λαιμό.... Ὅσα τοὐλάχιστο εἶχαν ἰδῇ κάποτε κύκνους,—καὶ ἦταν στὴν αὐλὴ ἐκείνη μερικὲς φραγκόκοττες κοσμογυρισμένες, — ἔβρισκαν πὼς τὸ «ἀσκημόπαπο» καθόλου ἀπίθανο νἄταν καὶ κύκνος.

—Μᾶς τὸν θυμίζει τόσο πολύ! ἔλεγαν. Μὴν κοιτᾶτε ποὺ γεννήθηκε καὶ ζῇ μέσα σὲ πάπιες καί, φυσικά, πῆρε κάτι ἀπ' τὴν κακομοιριά τους. Ἔπειτα, ἀπὸ κλῶτσο σὲ βρόντο τὸ πᾶνε τἀδέρφια του· δὲν τἀφίνουν νὰ πάρῃ ἀπάνω του τὸ κακόμοιρο. Καί, τὸ κυριότερο, αὐτὴ ἡ δεξαμενὴ εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ βρώμικη.... Γιά, νὰ τὸ βλέπατε σὲ μιὰ δεξαμενὴ πιὸ μεγάλη ἢ σὲ μιὰ λίμνη γαλάζια μαζὶ μὲ κύκνους, καὶ τότε νὰ λέγατε!

— Τὸ βέβαιο εἶναι, συμφωνοῦσαν οἱ γάλισσες, πὼς δὲ μοιάζει μὲ τἀδέρφια του. Ὅσο μεγαλώνει, τόσο φαίνεται ἡ διαφορά. Κι' ἂν δὲν εἶναι καθαυτὸ κύκνος, πάλι πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς εἶναι τὸ καλύτερο παπί.

— Ναί, ὅσο πάει κι' ὀμορφαίνει, εἶπε μιὰ κόττα. Ἀλλὰ γιὰ κύκνο πάλι... δὲν τὸ πιστεύω. Πῶς μπορεῖ νὰ βρέθηκε αὐγὸ κύκνου μέσα σταὐγὰ ποὺ ἔβαλαν τῆς πάπιας νὰ κλωσσήσῃ;

— Ἀ, μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο, κυρά μου! ἀποκρίθηκε μιὰ φραγκόκοττα. Ταὐγὰ ποὺ ἔβαλαν τῆς πάπιας, τὰ περισσότερα,—τὸ ξέρω καλά,—τἄφεραν ἀπὸ τὸ μεγάλο χτῆμα, ἀπὸ κεῖ ποὺ μ' ἔφεραν καὶ μένα. Ἀλλὰ στὸ μεγάλο χτῆμα,—τὸ ξέρω καλά,—ἔχουν καὶ κύκνους. Ὥστε μπορεῖ νἄγεινε κανένα ἀνακάτωμα.

Τέτοιες ὁμιλίες ἔφταναν συχνὰ κι' ὡς ταῦτὰ τῶν κολυμπιστάδων τῆς δεξαμενῆς καὶ πάντα ξεσποῦσαν στὴ ράχη τοῦ κακόμοιρου τοῦ «ἀσκημόπαπου»... Ὡστόσο, στὴν αὐλὴ ἐκείνη, οἱ γνῶμες ἦταν χωρισμένες: Τὰ παπιὰ ἐπίστευαν ὁλόψυχα πὼς τἄλλοκοτο ἀδέρφι τους ἦταν παπὶ ἀδικημένο ἀπ' τὴ φύση, ποὺ τὸ θαύμαζε ὁ κουτόκοσμος, γιατὶ δὲν καταλάβαινε γρύ. (Μὰ κι' ἂν εἶχαν στιγμὲς-στιγμές, καμμιὰ ἀμφιβολία, τὴν ἔκρυβαν ὅσο μποροῦσαν.) Οἱ κόττες πάλι κι' οἱ γάλισσες τὸ θεωροῦσαν σὰν ἕν' ἀνώτερο, τελειότερο παπί, τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τῆς αὐλῆς τους. Καὶ τέλος οἱ φραγκόκοττες πειθόνταν ὁλοένα κι' ἐφώναζαν δυνατότερα πὼς ἦταν κύκνος:

— Μὰ νά, καλέ, νά, δὲν τὸν βλέπετε;... Κύκνος!... Νὰ ἰδῆτε ποὺ μιὰ μέρα θὰ πετάξῃ!...

— Ἔ, ἂς εἶναι... ἂς μὴν τὰ παραλέμε κιόλα...

Μιὰ καρακάξα, περιπαίχτρα ἀπὸ φυσικό της, ὅταν ἄκουγε κανένα τέτοιο, ἀπ' τὸ κλρυδί της τοὺς φώναζε:

— Σᾶς ἀρέσει; Τὶ σᾶς νοιάζει τὶ εἶναι!...

— Μὰ πῶς; νὰ μὴν ξέρουμε ἂν εἶναι παπὶ ἢ κύκνος;

— Ἔ, καλά. Ὁ καιρὸς θὰ τὸ δείξῃ.

* * *

Καὶ νά, ἦρθε καιρὸς ποὺ τὄδειξε.

Μιὰ μέρα χυνοπωριάτικη, ἕνα κοπάδι κύκνοι μεγάλοι, κύκνοι ἀληθινοί, περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὴν αὐλὴ ἐκείνη. Καὶ μόλις τοὺς εἶδε τὸ «ἀσκημόπαπο», ἔβαλε μιὰν ἀλλοιώτικη, μιὰ πρωτάκουστη κεῖ-μέσα κραυγή, μὲ λαχτάρα ἄνοιξε τὰ φτερά του, ὅπως δὲν τὄχε κάνει ποτέ, καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ νερὸ στὸν ἀέρα!

Αὐτὸ ἔφτασε.

Ἀμέσως οἱ κύκνοι ἐκεῖνοι χαμήλωσαν πρὸς τὸ «ἀσκημόπαπο» ποὺ τοὺς ἔκραζε κι' ἐνῷ τὰ παπιά, φοβισμένα καὶ ντροπιασμένα, βουτοῦσαν νὰ κρυφτοῦν στὸ βρώμικο νερό, ἐκεῖνοι τἄρπαξαν μὲ χαρὰ στὰ φτερά τους, ψήλωσαν πάλι μαζί του καὶ πέταξαν μακριά.

Τὸ πῆραν! τὸ πῆραν οἱ κύκνοι!...

— Τὸ εἴδατε τώρα ποὺ ἦταν κύκνος; φώναξαν θριαμβευτικὰ οἱ φραγκόκοττες, ἅμα χάθηκε τὸ ἄσπρο κοπάδι μέσ' στὸ γαλάζιο.

—Ἔ, μ' αὐτὸ πιὰ τὸ εἴχαμε καταλάβει καὶ μεῖς! ἀποκρίθηκαν τὰ παπιά, ποὺ ξαναβρῆκαν εὐθὺς τὴν ἀναίδειά τους. Μὰ δὲν τοῦ τὸ λέγαμε, γιὰ νὰ μὴν τὄπαιρνε ἀπάνω του.

— Ἀμ γιατὶ τὸ τσιμπούσατε; ρώτησε μὲ θυμὸ μιὰ κόττα. Καὶ γιατὶ μᾶς βρίζατε καὶ μᾶς πῶς δὲν σκαμπάζουμε ἀπὸ κολύμπι; Τί, ἐπειδὴ δὲν κολυμπᾶμε; Ξέρουμε ὅμως, βλέπουμε ποιὸς κολυμπᾶ καὶ ποιὸς κοροϊδεύει. Γιατὶ λοιπόν, γιατί;

Σ' αὐτὸ τὰ παπιὰ ἔκριναν περιττὸ νἀπαντήσουν. Μ' ἀπάντησε γι' αὐτά, ἀπ' τὸ κλουδί της, ἡ περιπαίχτρα ἐκείνη ἡ καρακάξα:

— Μὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο βέβαια!..

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ (*)

Κοντὰ στὸ πεῦκο τὸ δασὺ
Ποὺ γλυκοψιθυρίζει
Κι' ἀνατριχῇ ἀπ' τὸν Ζέφυρο,
Ξαπλώσου μαλακά·
Καὶ μιὰ φλογέρα κάπου ἐδῶ,
Στὴν κρήνη ποὺ ἀναβρύζει,
Θὰ σοῦ γαλιάσῃ, ξένε μου,
Τὰ βλέφαρα γλυκά.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ μεγίστου τῶν πεζογράφων, τοῦ Πλάτωνος, ἀναφέρεται ἴσως εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀκαδημίας τὸ παρὰ τὸν Κολωνόν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΤΕ μοῦ διηγήθηκαν αὐτὸ τὸ παράξενο περιστατικό: Σὲ μιὰ ἑλληνική πόλη, ζοῦσε ἕνας φτωχός, μισότρελλος, ποὺ εἶχε καὶ τὴ μανία νὰ γράφῃ στοὺς τοίχους. Οἱ τοῖχοι προπάντων μιᾶς Τραπέζας τραβοῦσαν τὸ διάβολό τους ἀπ' αὐτή του τὴ μανία. Κατὰ προτίμηση, ἐκεῖ-ἀπέξω στεκόταν νὰ ζητιανεύῃ καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα του τοιχογραφῶντας ὅ,τι τοῦ κατέβαινε, πότε μὲ μολύβι, πότε μὲ σουγιά, πότε μὲ καρφί. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὰ χάλια τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων τοίχων... Πολλὲς φορὲς ὁ Τραπεζίτης θέλησε νὰ τοὺς διορθώσῃ, νὰ τοὺς ἀσπρίσῃ. Συλλογιζόταν ὅμως πὼς ὁ ζητιάνος, ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια τόσον καιρό, θὰ ξανάρχιζε τὰ ἴδια καὶ τοὺς ἄφινε ἔτσι.

Ἐπιτέλους ὁ κόμπος ἔφτασε στὸ χτένι· καὶ μιὰ μέρα, ὁ Τραπεζίτης φώναξε στὸ γραφεῖο του τὸν ζητιάνο καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ σοῦ κόψω μισθό. Κάθε πρωτομηνιά, θὰ πηγαίνῃς στὸ ταμεῖο καὶ θὰ παίρνῃς δέκα δραχμές. Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: Θὰσπρίσω τοὺς τοίχους μου καὶ δὲν θὰ ξαναγράψῃς οὔτε λέξη!

Ὁ φτωχὸς δελεάστηκε. Δέκα δραχμὲς τὸ μῆνα, ταχτικές, σίγουρες, ἦταν κάτι τι ἐκεῖνο τὸν καιρό, ποὺ ἔπαιρνε κανεὶς δυὸ αὔγὰ στὴν πεντάρα. Κι' ἔδωσε τὸ λόγο του πὼς δὲν θὰ ξαναγράφε.

—Καλὰ λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ Τραπεζίτης. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰσπράξῃς τὸν πρῶτο μισθό.

Ὁ ζητιάνος τσέπωσε τὸ δεκάρικο καί, ἐνῷ αὐτὸς ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ ροκανίζῃ, ἄρχισαν κι' οἱ μαστόροι νὰσπρίζουν τοὺς τοίχους τῆς Τράπεζας. Ὁ κακόμοιρος στεκόταν καὶ τοὺς ἔβλεπε ἀπ' ἀντίκρυ. Ἄ, τὶ ὄμορφοι ποὺ γινόνταν...γιὰ γράψιμο! Καὶ πῶς τοῦ ἐρχόταν κάθε τόσο ὁ πειρασμός!.. Θυμόταν ὅμως τὴ συμφωνία καὶ τὸν κατανικοῦσε στενάζοντας...

Αὐτὸ ἐξακολούθησε δυὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσει κι' οἱ τοῖχοι ἔλαμπαν κάτασπροι, προκλητικοί. Ὁ ἄνθρωπος κόντευε νὰ σκάσῃ ὅσο τοὺς ἔβλεπε ἔτσι... Ἐ, ὤς τὴν τέταρτη ἡμέρα, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ βαστάξῃ. Γιατὶ τίποτα δὲν ἀνάβει τὴ μανία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὅσο ὁ νεόχριστος, ὁ ἄγραφος τοῖχος. Δανείστηκε λοιπὸν ἕνα δίδραχμο, συμπλήρωσε τὸ δεκάρικο ποὺ εἶχε πάρει, μπῆκε στὴν Τράπεζα καὶ τὸ πέταξε τοῦ Τραπεζίτη φωνάζοντας:

—Νά, πάρε πίσω τὰ λεφτά σου!

—Γιατί, ἀδερφέ; ρώτησε αὐτός.

—Δὲν μπορῶ! ἀποκρίθηκε ὁ ζητιάνος. Θὰ γράφω!

Πραγματικῶς, θυσιάζοντας στὴ μανία του τὸ μισθό, ξανάρχισε νὰ ρημάζῃ τοὺς τοίχους ἐκείνους, γράφοντας ὅ,τι τοῦ κατέβαινε. Κι' ὁ Τραπεζίτης, ἀπελπισμένος, δὲν ἐδοκίμασε πιὰ νὰ τοὺς ξαναφτιάσῃ.

Μαντεύετε βέβαια τὶ μοῦ θύμισε, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τὸ παλιὸ αὐτὸ περιστατικό: ὁ λόγος ποὺ ἔγεινε στὴν Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τοὺς ἐνεπίγραφους τοίχους τῆς εἰσόδου της. Ἄ, τὶ χάλια, παιδιά μου! Πόσες ἐπιγραφὲς ἐπάνω στοὺς κόκκινους ἐκείνους τοίχους, δεξιὰ κι' ἀριστερά, —μικρές, μεγάλες, παλιές, φρέσκες, ἀπανωτές, σβυσμένες, μισοσβυμένες, μὲ μολύβι, μὲ κιμωλία, μὲ καρφί, μὲ ὅ,τι!... Καθὼς σᾶς εἶπε κι' ἡ Διάπλασι, στὴν ἀρχή, ὅταν πρωτοήλθαμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὴ μεγάλη εἴσοδο, κάθε χρόνο σχεδὸν τὴ διορθώναμε. Εἴδαμε ὅμως κι' ἀποείδαμε πὼς αὐτὸ ἦταν ματαιοπονία. Γιατὶ ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ βαψίματος, ξανάρχιζαν οἱ ἐπιγραφές: Ὀνόματα, ψευδώνυμα, χρονολογίες, ζήτω, κάτω καὶ καθεξῆς. Καὶ τὴν ἀφήσαμε πιὰ στὴν τύχη της: Ἐμπᾶτε, σκύλοι, ἀλέστε!

Κάποιος φίλος μας ἐξέφρασε, καθὼς εἴδατε, τὴν ἀπορία του: Πῶς τόσο καλὰ παιδιά, Διαπλασόπουλα, μπορεῖ νἄχουν τόσο κακὴ ἀνατροφὴ καὶ νὰ γραφουν στοὺς τοίχους ἑνὸς ξένου σπιτιοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ σπιτιοῦ τῆς «Διαπλάσεως» ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ θεωροῦν καὶ νὰ τὸ ἀγαποῦν σὰ δικό τους; Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρόκειται γι' ἀνατροφή. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ μανία, σὰν ἐκείνη ποὺ εἶχε ὁ μισότρελλος ζητιάνος. Ἡ μανία αὐτή, σὲ μεγάλους, ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, εἶναι σπανιότερη. Στὰ παιδιὰ ὅμως εἶναι συχνή. Τὴν ἔχουν καὶ παιδιὰ τοῦ δρόμου, τὴν ἔχουν καὶ παιδιὰ οἰκογενειῶν: Ἅμα ἰδοῦν ἕνα τοῖχο στὴ διάθεσή τους, θὰ βγάλουν τὸ μολύβι τους καὶ θὰ γράψουν. Ἔ, φυσικά, πολλὰ παιδιὰ τὸ κάνουν κι' ἔτσι, χωρὶς μανία, ἀπὸ μίμηση: Βλέπουν ἕνα τοῖχο μ' ἐπιγραφὲς καὶ προσθέτουν κι' αὐτὰ τὴ δική τους. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία πὼς οἱ πρῶτοι ποὺ ἔγραψαν στὴν εἴσοδό μας κι' ἔδωσαν ἔτσι τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ στοὺς ἄλλους, εἶχαν τὴ μανία, τὴν παιδικὴ μανία τῆς τοιχογραφίας, ὅπως ἄλλα παιδιὰ ἔχουν τὴ μανία τῆς... τοιχοφαγίας, δηλαδὴ νὰ ξεφτοῦν τὸν τοῖχο καὶ νὰ τὸν τρῶνε!!

Ὁπωσδήποτε, εἴτε ἀπὸ μανία, εἴτε ἀπὸ μίμηση, τὰ τοιχογραφικὰ αὐτὰ ἔργα ἐκεῖ-κάτω ἐκθέτουν φοβερὰ τὰ Διαπλασόπουλα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ βλέπουν, καὶ φαντάζεστε πόσοι ἀνεβοκατεβαίνουν κάθε μέρα,—οἰκτείρουν τὴν ἀνατροφή τους. Ἔ, μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὰ παιδιὰ τουλάχιστο ποὺ τὸ κάνουν ἀπὸ μίμηση, ἂς συλλογισθοῦν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἀξιομίμητο πρᾶγμα! Ὅσο γιὰ κεῖνα ποὺ ἔχουν τὴ μανία, ἂς θυμοῦνται, κάθε φορὰ ποὺ βγάζουν ἕνα μολύβι ἢ ἕνα καρφὶ ἀπ' τὴν τσέπη τους γιὰ νὰ γράψουν, ἂς θυμοῦνται τὸν ζητιάνο τῆς ἱστορίας μου. Αὐτὸς εἶχε τὴ μανία ἀνίκητη, ἀθεράπευτη· μὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ζητιάνος, ἕνας ἀκαμάτης, ἕνας μισότρελος. Ταιριάζει λοιπὸν καὶ σ' ἕνα παιδὶ ἀπὸ οἰκογένεια, σ' ἕνα παιδὶ ποὺ σπουδάζει καὶ ποὺ παίρνει «Διάπλασι» γιὰ νὰ γίνῃ μεθαύριο κάτι τί; Ὄχι βέβαια! Ὅση καὶ νἄναι ἡ μανία του, ἕνα τέτοιο παιδὶ χρειωστεῖ νὰ βάλῃ τὰ δυνατά του καὶ νὰ τὴν κατανικήσῃ. Αὐτὸ ξέρω ἐγώ.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Τοῦ Γιάννη γράμμα εἶναι; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Ἀνθούλα, ἀνοίγοντας τὰ μάτια.

Ἡ μητέρα ἀνατρίχιασε. Τόσο παράξενος τῆς φάνηκε ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἐκείνης! Σήκωσε τὸ κεφάλι της κι' εἶδε τὴν Ἀνθούλα ποὺ τὴν κοίταζε. Τὰ μάτια της, ποὺ ἡ ἀδυναμία τῆς τὰ εἶχε μεγαλώσει, ἦταν καρφωμένα στὸ χαρτί.

— Ναί, μικρούλα μου, εἶναι γράμμα τοῦ Γιάννη. Καὶ μέσα στὸ δικό μου ἔχει κι' ἕνα μικρότερο γιὰ σένα.

— Ὠ! διάβασέ μου το!... διάβασέ το!

Κι' ἡ μικρὴ προσπάθησε νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ δὲν μπόρεσε κι' ἔπεσε πάλι στὸ προσκέφαλό της.

— Σύχασε, κόρη μου. Ὁ γιατρὸς εἶπε νὰ μένῃς πλαγιασμένη κι' ἥσυχη. Ὁ Γιάννης εἶναι καλὰ καὶ δὲν ξέρει πὼς εἶσαι ἄρρωστη. Τώρα περίμενε. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ποὺ θὰ εἶσαι ἀκόμα καλύτερα, θὰ σοῦ διαβάσω τί γράφει.

Ἀληθινὸ χαμόγελο φάνηκε τώρα στὰ χείλη τῆς Ἀνθούλας. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ γρήγορα καλά, γιὰ νἀκούσῃ τὸ γράμμα τοῦ Γιάννη. Γύρισε ἀπ' τἄλλο πλευρὸ καί, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ἡ κυρὰ Δεμάραινα ἄκουγε μιὰ κανονικὴ ἀναπνοή, σημάδι ἥσυχου κι' ἀπύρετου ὕπνου.

Ὁ πυρετὸς δὲν ξανάρθε πιά· κι' ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ἡ Ἀνθούλα παρακάλεσε τὴν κυρὰ-Δεμάραινα νὰ τῆς διαβάσῃ τὸ γράμμα.

— Εἶναι ἀκτὼ μέρες ποὺ τὄγραψε, μικρούλα μου, καὶ νὰ ἰδῇς πὼς ἀπὸ τότε ἄρχισε νἀνησυχῇ γιὰ τὴ σιωπή σου. Ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ψέμματα, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὄκανα ἄλλη φορὰ στὴ ζωή μου. Μ' ἂν μάθαινε τὸ παιδὶ πὼς εἶσαι ἄρρωστη στὸ κρεββάτι, θὰ τἀ παρατοῦσε ὅλα καὶ θἀρχόταν ἐδῶ, ἢ θἀρρωστοῦσε κι' αὐτὸς ἐκεῖ-πέρα.

— Διάβασέ μου τὸ γράμμα του, κυρὰ-Δεμάραινα!

Κι' ἡ μικρὴ προσπαθοῦσε νἀνακαθήσῃ στὸ κρεββάτι, μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε. Τὴν σήκωσε τότε ἡ μητέρα, τῆς ἔβαλε στὴ ράχη της ἕνα μαξιλάρι κι' ἄρχισε νὰ τῆς διαβάζῃ:

«Ἀγαπητή μου Ἀνθούλα, τώρα εἴμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον! Ὁ δρόμος μοῦ φάνηκε ἀτέλειωτος. Μ' ἂν δὲν ἦταν μακριὰ ὅσοι ἀγαπῶ, δὲν θὰ μοῦ φαινόταν διόλου ἄσχημα νἄμαι δῶ, στὸ σπίτι τοῦ θειοῦ μου. Ἡ θειὰ εἶναι καλὴ καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ κάμαρα δική μου νὰ κοιμᾶμαι. Ἡ ψυχοκόρη, ποὺ εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ συγγενὴς τῆς θειᾶς, μὲ περιποιεῖται πολὺ καὶ λέει πὼς μοιάζω τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ ὁλοένα γι' αὐτὸν μοῦ μιλᾷ...»

—Ἄ! ἔκαμ' ἐδῶ ἡ Ἀνθούλα.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἐξακολούθησε:

«Περπατῶ, τρώγω καὶ κοιμᾶμαι ἐδῶ, μὰ μοῦ φαίνετκι πὼς ζῶ αὐτοῦ, τόσο σᾶς συλλογιέμαι!.. Τὸ πρωΐ, ὅταν ξημερώνῃ, σὲ βλέπω νὰ ταΐζῃς τὰ περδίκια, τὴν ἀγελάδα, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ νοῦς μου τρέχει ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὸ σπίτι σας κι' ὁ θειός μου μὲ φωνάζει,

—«Ἔ, Γιάννη, τὶ κάνεις αὐτοῦ; Κοίτα μὴ βάλῃς τὴ βρῶμη στὸ καροτσάκι καὶ τὴν κοπριὰ στὸ παχνί! Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου, παιδί μου;»

«Τὸ νοῦ μου τὸν ἔχω σὲ σᾶς, γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔχω ἐδῶ. Μι' ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ γράψω τὶ δουλειὲς κάνω. Τοῦτο μονάχα σοῦ λέω σήμερα: μακριά, μοῦ φαίνεται πὼς σἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὅσο σἀγαποῦσα κοντά σου. Μὴ μὲ ξεχάσῃς. Καὶ πολλὰ χαιρετίσματα στὸν κὺρ Φραντή.»

Ἡ Ἀνθούλα ἄκουγε στὴν ἀρχὴ μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ἔπειτα τἄκλεισε. Ἡ κυρὰ-Δεμάραινα ἐνόμισε πὼς κοιμήθηκε κι' ἑτοιμάστηκε νὰ σηκωθῇ. Μ' ἄξαφνα τὴν ἄκουσε νὰ τὴ ρωτᾷ:

—Τέλειωσε;

—Ναί, παιδί μου.

—Πῶς μἀρέσει νἀκούω ὅσα γράφει ὁ Γιάννης! Ἔκλεινα τὰ μάτια μου κι' ἐνόμιζα πὼς ἦταν ἐδῶ. Τὶ καλὰ ποὺ ξέρω καὶ γράφω! Μόλις σηκωθῶ, θὰ τοῦ στείλω γράμμα.

Μὰ δὲν μποροῦσε ἡ Ἀνθούλα νὰ σηκωθῇ ἀκόμα ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἀρρώστεια. Θὰ περνοῦσε καιρὸς γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ δυναμώσῃ. Χρειαζόταν μάλιστα μεγάλη προσοχὴ στὴν ἀνάρρωση, γιατ' ἦταν φόβος, ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη ἀπροσεξία, νὰ ξανακυλήσῃ. Εὐτυχῶς εἶχε καλὴ νοσοκόμα. Ἡ κυρὰ-Δεμάραινα δὲν ἔκανε παρὰ ὅ,τι τῆς ἔλεγε ὁ γιατρός.

Ἡ Ἀνθούλα ἔτρωγε τώρα λίγο. Μιὰ μέρα δοκίμασαν νὰ τὴ σηκώσουν ἀπ' τὸ κρεββάτι, μὰ ἔγεινε τόσο ξέχασα; Ὤ, τὸν κακό! Ἐγὼ θὰ πίστευα πρῶτα πὼς ἀρρώστησε κι' ἔπειτα πὼς μὲ ξέχασε, ἂν ἔκανε καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ μικρὴ ἔκλαιγε πικρά.

—Μὴν κάνῃς ἔτσι, Ἀνθούλα! τῆς ἔλεγε ἡ Δεμάραινα. Θὰ σὲ πιάσῃ πάλι πυρετός...

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ νομίζῃ πὼς σ' ἕνα μῆνα τὸν ξέχασα!.. Ὤ, κυρὰ-Δεμάραινα, δὲν ξέρετε πὼς μὲ πικραίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!..

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἄρρωστη φαινόταν πολὺ ταραγμένη κι' ἡ καλή της νοσοκόμα μετάνοιωνε ποὺ τῆς διάβασε τὸ γράμμα ἐκεῖνο πρὶν τὸ διαβάσῃ αὐτή.

—«Τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί, ἔλεγε μέσα της, τὶ ἤθελε νὰ γράψῃ τέτοιο λόγο!..»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣ. ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

1) ΧΡ. Κ. ΚΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ *(Πουλί τῆς Καταιγίδος)* ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Μετα-φράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ 203ου Διαγων. Διηγήματος. (Διάπλ. 1924, φύλ. 23 καὶ 24).—2) ΔΗΜΗ-ΤΡΙΟΣ ΦΛΟΥΜΗΣ, Πρόεδρος τοῦ ἐν Καΐρῳ Συλλόγου «ΕΛΠΙΣ» τυχόντος Α' Βραβείου εἰς τὸν 220ν Δια-γωνισμὸν Ἔσπερινοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ 1922.—3) ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΠΕΤΡΑΚΗΣ *(Πολέμαρχος)* ἀντιπροσωπεύων τὸν ἐν Ἡρα-κλείῳ Σύλλογον «ΚΡΗΤΗ», λαβόντα Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 22ον Διαγωνισμὸν Ἔσπερινοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ 1922.

χλωμή, ὥστε ἀμέσως πάλι τὴν ἐπλάγιασαν. Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀφότου ἔπεσε ἄρρωστη καὶ μήνας σχεδὸν ἀφότου ἔφυγε ὁ Γιάννης. Ἡ κυρὰ-Δεμάραινα ἔλαβε καὶ δεύτερο γράμμα τοῦ γιοῦ της. Ὁ Φραντὴς τῆς τὄφερε στὴν κάμαρα τῆς Ἀνθούλας, ποὺ ἄμα τὸ εἶδε, φώναξε:

—Εἶναι τοῦ Γιάννη!... διάβασ'το, διάβασ' το γρήγορα!.. Κάτι θὰ λέῃ καὶ γιὰ μένα!..

Κι' ἡ κυρὰ-Δεμάραινα ἄρχισε:

«Ἀγαπητή μου μητέρα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου. Ὅλοι εἶστε καλὰ κι' αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω· κι' ἐγὼ εἶμαι καλά, μὰ πολὺ λυπημένος. Δὲν τὸ πίστευα πὼς ἡ Ἀνθούλα θὰ μὲ ξεχνοῦσε τόσο γρήγορα!»

—Ἐγὼ τὸν ξέχασα; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Γιὰ μένα λέει πὼς τὸν

—Θέλω νὰ τοῦ γράψω! φώναζε ἡ Ἀνθούλα. Εἰδεμὴ δὲν θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ. Δόσε μου χαρτὶ καὶ πέννα, δόσε μου! θέλω νὰ τοῦ γράψω!..

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη τῆς ἔφερε τότε χαρτὶ καὶ πέννα καί, ὑποστηρίζοντας τὸ κεφάλι της μὲ τὸν ὦμο της, τὴ βοηθοῦσε. Μὰ τὸ χέρι τῆς Ἀνθούλας ἔτρεμε τόσο πολύ, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψῃ.

—Κι' ὅμως πρέπει! ἔλεγε· δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸν ξέχασα.

Τελοσπάντων, μὲ πολὺν κόπο, μὲ μεγάλη θέλησι, κατάφερε νὰ γράψῃ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

«Ἤμουν ἄρρωστη, Γιάννη, μὰ σὲ εἶχα πάντα στὸ νοῦ μου. Πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς πὼς σὲ λησμόνησα;»

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΗ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 1.

Στὸν κόσμο, ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὰ ζητήματα ἄλυτα. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς δίνουν μια τόσο περίεργη λύση, ποὺ σὲ κάνει νὰ γελᾶς μὰ καὶ νὰ θαυμάζῃς. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς μεγαλύτερης ἐφευρέσεως ἀπ' ὅσες ἔχουν γίνει μέχρι σήμερα.

Καθένας εἶπε καὶ τὴ γνώμη του, ἀλλὰ τίποτα δὲν βγῆκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία. Ὅταν ὁ μέγας συγγραφεὺς Κίπλιν ἐπρότεινε μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀστεῖες μὰ καὶ θαυμάσιες λύσεις.

— Κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶπε, ἡ μεγαλύτερη ἐφεύρεση εἶναι τὸ βαγκὸν-ρεστωράν!

Τὸ βρίσκετε περίεργο; Ἐγὼ τὸ βρίσκω φυσικότατο. Καὶ ἂν συνδυάσετε τὴ μηχανικὴ μὲ τὴ γαστρομαγία, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὁ Κίπλιν ἔχει δίκιο.

Καὶ ἀλήθεια, εἶν' ὡραῖο νὰ κάθεσαι στὸ κουκλίστικο τραπεζάκι τοῦ βαγκὸν ρεστωρὰν καὶ νὰ κοιτᾶς μέσα ἀπὸ τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τὰ μαγευτικὰ τοπία, ἐνῶ ὁ ἀχνὸς ἑνὸς ψητοῦ μὲ πατάτες στὸ φοῦρνο, ἀνεβαίνοντας μὲ μικρὲς ἀπότομες κινήσεις, καθὼς τὸ τραῖνο τρέχει, μπαίνει μέσα στὴ μύτη σου καὶ σοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη.

Τὸ χειμῶνα, αὐτὴ ἡ περίφημη ἐφεύρεση, ἔχει ἀκόμα πιὸ μεγαλύτερη ἄξια. Εἶναι ὡραῖα νὰ κάθεσαι ἀμέριμνος μέσα στὴ ζέστη τοῦ καλοριφέρ, ἐνῶ τὸ τραῖνο περνάει μὲ ἐξωφρενικὴ ταχύτητα τὰ χιονισμένα βουνά, καὶ μισοχορτασμένος νὰ περιμένῃς νὰ σοῦ φέρουν τὸ γλυκό.

Καὶ ὕστερα, καθὼς τὸ ἀπολαμβάνεις μπουκὰ-μπουκιά, νὰ βλέπῃς μέσα ἀπὸ τὸ χοντρὸ ἀχνισμένο κρύσταλλο, κοπάδια ἀπ' ἀρνιά, ποὺ προσπαθοῦν νὰ βροῦν μέσα στὸ παχὺ χιόνι λίγο χορτάρι.

Καὶ γελᾶς μὲ τὴν καρδιά σου, βλέποντας τὸν ἄγριο μαντρόσκυλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ τὸ τραῖνο γαυγίζοντας. Ἂν ἦσουν ὅμως πεζός, δὲν πιστεύω νὰ γελοῦσες...

Νὰ ἕνα χωριὸ χιονισμένο, ποὺ κοιμᾶται ἀπάνω στὶς ξερὲς πλαγιὲς τῆς Ὀρθῆς, ἐνῶ οὐ μέσα στὴ ζεστὰ τοῦ βαγκὸν ρεστωράν, βουιᾶς μέσα στὸ γάλα σου ὀρεκτικὲς φρυγανιές.

Καὶ ὕστερα ἔρχεται ἡ χώνευση. Ἀ! χωνεύεις ὡραῖα στὸ βαγκὸν ρεστωράν. Ἁπλώνεσαι ἀπάνω στὴν πολυθρόνα καὶ ἀσυναίσθητα παρακολουθεῖς τὶς κινήσεις τοῦ βαγονιοῦ, κοιτῶντας ἀδιάφορα, ἢ τὰ χιονισμένα χειμωνιάτικα τοπία, ἢ τὰ ἡλιόλουστα βουνὰ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Γιὰ φαντασθῆτε ὅτι κάθεστε κοντὰ σ' ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ βαγκὸν-ρεστωράν, καὶ ἐνῶ ἀφίνετε τὸ δροσερὸ βουνίσιο ἀεράκι νὰ παίζῃ μὲ τὰ μαλλιά σας, παρατηρεῖτε τὶς τελευταῖες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου, ποὺ βάφουν μὲ τὰ πιὸ ὡραῖα χρώματα τὶς κορφὲς τῶν βουνῶν καὶ, τὸ παγωτὸ ποὺ βρίσκεται μπροστά σας....

Ἀ! Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα συμφωνῶ μὲ τὸν Κίπλιν!

Ὀλέμπικ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 12

Εἶναι μεσάνυκτα περασμένα κι' ἐγὼ μέσ' στὸ κρεββάτι μου δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἔξω χιονίζει καὶ ὁ βοριὰς σφυρίζει δυνατά. Ἄξαφνα ἀκούω τὸν νυκτοφύλακα νὰ φωνάζῃ πὼς εἶναι φωτιά. Σηκώνομαι ἀμέσως καὶ πάω στὸ παράθυρο.

Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος καὶ γύρω ὅλα σκεπασμένα μὲ χιόνι. Ὁ Κεράτιος φαίνεται μελαγχολικὸς καὶ στὸ Ξταμπούλ καῖνε δύο τρία φῶτα. Καὶ πέρα, μακρυά, φαίνεται κόκκινος ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς.

Ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυά, ἀκούονται οἱ ἀντλίες νὰ σφυρίζουν μελαγχολικά: «Τουρουτουεού...» Κάθομαι στὸ παράθυρο κάμποση ὥρα, βλέποντας τὴ φωτιά, ὅταν ἀκούω τὸ ρολοῦ νὰ κτυπᾷ μιά. Πέφτω βιαστικὰ στὸ κρεββάτι μου κι' ἀποκοιμοῦμαι, ἔχοντας σ' αὐτιά μου τὸν μελαγχολικὸ ἦχο τῆς τρομπέτας.

Πικρὴ Σκλαβιά

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 10

Βράδυ ἀγριεμένο. Ἔξω ὁ ἀγέρας λυσσᾶ μανιασμένος καὶ τὸ χιόνι δυνατό, μὲ τρελλὲς στροφές, ἁπλώνεται στὴν κρύα γῆ. Τὰ γυμνὰ κλαδιὰ στενάζουν καὶ τὰ παράθυρα ἀργοτριζουν. Μέσα στὸ σπίτι τὸ θλιβερό, ποὺ τοῦ θανάτου τὰ φτερὰ τὸ ἔχουνε σκιάσει, μορφὲς σιωπηλές, σφραγισμένες μ' ἀπέραντη ἀπελπισιά, πηγαινοέρχονται γλυστρῶντας σὰν σκιές.

Αὐτὴ τὴ νυχτά, ἄμοιρο σπίτι, μιὰ ψυχὴ θὰ χάσῃς. Μάταια ὅλα, μάταιες κι' οἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα. Τίποτα δὲν συγκινεῖ τὸ Χάρο... Εἶναι κουφός.

— «Τί κάνει, παππού, ἡ μητερούλα;» ρωτᾷ δειλὰ ἡ παιδούλα, στρέφοντας τὰ θλιμμένα μάτια της, ποὺ ὁ πόνος τὰ μεγάλωνε, στὸ προσωπο τ' ἀπελπισμένο. Καὶ ὁ παππούς, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τοῦ χιονισμένου κεφαλιοῦ, λὲς καὶ ἤθελε νὰ διώξῃ μιὰ λέξη ποὺ ἄθελα ἐρχότανε στὰ χείλη του, —τὴ λέξη τὴ μοιραία— καὶ κρύβοντας ἕνα δακρυ, εἶπε, σὰν νὰ μὴν ἄκουσε τὰ λόγια τῆς μικρῆς:

— «Ἄκου τὸ παραμύθι τῆς ὀρφανῆς παιδούλας, ἄκουσέ το καὶ μάθε το καλά. Τὸ παραμύθι ποὺ τόσον καιρὸ δὲν σοῦ τὤλεγα, σήμερα θὰ τὸ πῶ.»

Καὶ ἡ παιδικὴ ψυχή, ἡ ἀθῶα, ἡ ἀνάπαυτη, ξεγελάστηκε καὶ ἔξχασε τῆς μαννούλας τὸν πόνο. Τοῦ παραμυθιοῦ ἡ γλώσα τὴν πλάνεψε καὶ ξέχασε τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ τὴν περίμενε. Καὶ ἄκουε, ἄκουε ἀχόρταγα τὸν παπποῦ μὲ τὴν τρεμουλιαστὴ φωνή του καὶ ἄκουε τὸ παραμύθι τὸ θλιβερό, ποὺ αὔριο, ἀλλοίμονο, θὰ ταίριαζε σ' αὐτή. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κουράστηκε, τὸ κεφαλάκι της ἔγειρε πονεμένο καὶ ὁ ὕπνος ὁ ἥσυχος τὰ βλέφαρα τῆς ἔκλεισε. Τὸ παραμύθι ξεψύχησε στὰ χείλη τοῦ παπποῦ μ' ἕνα θερμὸ δάκρυ. Καὶ ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι σώπασε καὶ ἡ μητέρα χαροπάλευε ἀκόμα.

. . . . . .

Αὐτὸ τὸ βράδυ δυὸ στοιχειὰ θριαμβεύσανε. Ἔξω, ὁ ἀγέρας καὶ μέσα, ὁ Χάρος. Φτωχή, ἄμοιρη παιδούλα, αὔριο θὰ ξυπνήσῃς ὀρφανή.

Ἀλησμόνητη Σμύρνη

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΗ' ΤΟ ΤΡΕΞΙΑΙ (Β')

Ἀριθ. Ἔγκρ. 6.

Ἀκουμπισμένος σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ βαποριοῦ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, παρακολουθῶ κι' ἐγὼ τὸ θαυμάσιο θέαμα ποὺ ἁπλώνεται μπροστά μας. Ὁ ἥλιος ρίχνει ἀπὸ ψηλὰ τὶς χρυσές του ἀκτῖνες στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου, ποὺ παίζουν χορεύμενα μὲ τὰ κυματάκια του. Ἕνα γλυκὸ ζεφυράκι κυλᾶ ἥσυχα-ἥσυχα τὰ κυματάκια πρὸς τ' ἀκρογιάλι.

Οἱ δυὸ ὄχθες τοῦ Βοσπόρου — ποὺ μοιάζει σὰν ἕνα τεράστιο φίδι — εἶναι κυριολεκτικὰ πνιγμένες στὴν πρασινάδα, ποὺ ἀνάμεσά της διακρίνονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μικρὰ ἄσπρα σπιτάκια. Ὅσο προχωροῦμε, τὰ σπιτάκια αὐτὰ γίνονται πυκνότερα. Νὰ κι' ἕνα Τούρκικο νεκροταφεῖο κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά... Πάρα πέρα, στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, ὑψώνεται ἕνα παλιὸ κάστρο. Νὰ καὶ μερικὰ σπίτια χτισμένα πάνω στὸ νερό!..

Καθὼς τρέχει ἡ «Ἀρκαδία», ξετυλίγονται μπρὸς στὰ ἔκπληκτα μάτια μας, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, διάφορα μαγευτικὰ τοπία, ποὺ ἡ πέννα δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περιγράψῃ. Μερικὰ κοψίκια καὶ βαρκούλες ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο μας, βιάζονται ν' ἀπομακρυνθοῦν...

Τὸ καράβι δλοένα προχωρεῖ, ὥσπου ἀρχίζουν νὰ φαίνονται οἱ ψηλοὶ μιναρέδες τῆς Πόλης...

Καπετὰν Καραπιπέρης

ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 13

Ὁ κύριος Τυροφάγος, καταλιγωμένος ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τοῦ ψημένου τυριοῦ, τριγυρίζει τὸ μεγάλο δόκανο μὲ τὸ ὀρεκτικὸ δόλωμα.

«— Ἀλήθεια, εἶναι καλό, καὶ μυρίζει ἐξαίρετα!.. Τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σάχνουν τέλειο τυρί. Ἀλλὰ τί δυστυχία γιὰ μᾶς! Ὁρίστε, ἐδῶ ἔχουν ἕνα μεγάλο τέρας ποὺ σὲ τίποτα δὲν τοὺς ὠφελεῖ, καὶ ὅμως κάθε βράδυ τοῦ δίνουν κι' ἕνα κομάτι καλοψημένο! (καὶ ὁ Τυροφάγος χώνει τὴ μυτίτσα του στὰ σύρματα καὶ μυρίζεται). Καὶ μεῖς οἱ καϊμένοι, ὅταν τοῦ τσιμπήσουμε ἕνα τόσο δ[illegible] κομματάκι γιὰ ἐλεημοσύνη, χώ[illegible] τὸ σκληρὸ κλείνει τὸ μεγάλο τ[illegible] στόμα. καὶ τότε ἀντίο! Τί δυσ[illegible]χία! Ἂς φύγω ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ τάπο καὶ ἂς γυρίσω στὰ κ[illegible]λά μου παιδάκια.

Ἀντίο τυρί! Ἀντίο!»

Καλαματιανὸ Μαντήλι

ΑΚΑΚΑ ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 11

Ἕνλον Ἀπελέκητον
Καὶ ὅμως ἐφημοσμένο·
ποῦ; θὰ μοῦ πῆτε·
στὴ Διάπλαση σᾶς παραπέμ[illegible]

Αὐτοκρατορικὴ Δημοκρατία
ὑπέροχη μὰ καὶ γελοία

Λευκή
μὲ τόνομα μονάχα.

Καραμελίτσα
θάθελα νἆχα.

Δοξασμένη Φουστανέλα
μὲ λόγια, ὄχι μὲ ἔργα.

Θρῆνος Μάννας
παρηγοριά (;) σὲ ἄλλες.

Λαβύρινθος
ἀνθρωπινός.

Ναυτόπαις
χεροαῖος.

Βωμὸς
ὤμός.

Χρυσομπουμπούκα
κάθε ἄλλο!

Δεσποινίδιον
πάνω-κάτω.

Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας
ἴσως νἆναι, μὰ γιὰ κείνη.

Χρυσὴ Ἀκτίνα
τὸ γέλιο φαιδρύνει·

Κρητικὸ Τυρί
μπαίνει στὸ φαΐ;

Ραγιᾶς στὴν Ἀνατολὴ
δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βρεθῇ!

Χλομὸ Δειλινὸ
γιατὶ τάχα τόσο μελαγχολ[illegible]

Μικρὸς Πλοίαρχος
στὴν ξηρὰ ὅμως μονάχα.

Νεαρὸς Ἱππότης
μὲ τὴν ὑπέροχη σπάθα.

Χωρὶς κάκια
Ἀφράτο Γουρουνόπ[illegible]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψη τοῦ μικροῦ Τοτοῦ.

«Ἄχ, νἆχα λεφτά, νἆχα ἕνα πορτοφαλάκι, νὰ βάζω σα... τὰ λεφτά μου!»

Ραϋμόνδος Φλε[illegible]

***

Ἡ *Ζουλού*, ἀπ' τὸ παράθυ[illegible] κοιτάζει τὴ θάλασσα.

—Τί θὰ πῇ τριγενὲς κα[illegible] κατάλητο; τὴ ρωτᾷ ἡ δασ[illegible]τῆς.

Καὶ ἐκείνη, δείχνοντας ἕνα [illegible]γάλο βαπόρι:

— Νά, αὐτὸ ποὺ ἔχει τρεῖς [illegible]νὲς καὶ τρία κατάρτια.

Μπαριαν[illegible]

Τὸ πρώτιστον καθῆκ[illegible] τοῦ καλοῦ συνδρομητ[illegible] εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσ[illegible] τῆς συνδρομῆς του.

Εὐχάριστο καλοκαίρι
Θὰ περάσετε διαβάζοντας
Τόμους τῆς «Διαπλάσεως».

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 8 Ἰουλίου 1924

ΕΙΜΑΙ πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς βαθμοὺς ποὺ πῆραν καὶ φέτος τὰ φίλοι μου. Ἔχω διαπλασόπουλα στὸ Πανεπιστήμιο, στὸ Πολυτεχνεῖο, στὰ Θέατρα, στὶς ξένες Σχολές, στὰ Γυμνάσια καὶ σ' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα, ἀνώτερα καὶ κατώτερα, δημόσια καὶ ἰδιωτικά. Ἐ λοιπόν, παντοῦ, τὰ Διαπλασόπουλα διακρίθηκαν καὶ φέτος ὅπως πάντα. Πῆραν τοὺς καλύτερους βαθμοὺς καὶ πολλὰ τοὺς πρώτους τῆς τάξης τους. Ἄλλα ἤλθαν πρῶτα, Ἑλληνόπουλα αὐτά, ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ ξένα παιδιὰ ποὺ φοιτοῦν στὰ ξένα τους σχολεῖα. Ἀπὸ παντοῦ μοῦ ἀναγγέλλουν αὐτοὺς τοὺς θριάμβους, ποὺ μὲ κάνουν τόσο περήφανη Μητέρα. Ἔχω πολλὰ παιδιά, τελείωσε! Κ' ἐκεῖνο ποὺ παρατηρῶ μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ εἶναι, ὅτι περισσότερο διαπρέπουν τὸ σχολεῖο τὰ παιδιὰ ποὺ διαπρέπουν καὶ στὸν κύκλο μας. Ποῦ θὰ πῇ, ὅτι ἡ ἀγάπη στὴ Διάπλαση δυναμώνει καὶ τὴν ἀγάπη στὰ μαθήματα, ὅτι τὸ ἕνα δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, ὅπως προφασίζονται μερικοί, καὶ ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ ἀγαπᾷ καὶ τὰ δύο, βρίσκει καιρὸ καὶ γιὰ τὰ δυό.

Ὁ νέος συνεργάτης μου κ. Γιάννης Καμαρινάκης, —ὑθεσινὸ Διαπλασόπουλο κι' αὐτὸς μὲ τὸ ψευδώνυμο *Καλαματιανὸ Λουλούδι*, — μοῦ γράφει ὅτι: σ' ἕνα λογοτεχνικὸ περιοδικὸ ποὺ βγαίνει ἐδῶ, στὸ τελευταῖο τεῦχος, εἶδε μὲ τὴν ὑπογραφὴ *Νικολέων Λασκαρίδου* τὴν «Δύνη» τοῦ *Ὀψιμου Κρίνου*, δηλαδὴ τὸ ποιηματάκι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σταλῇ μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο στὸν ποιητικὸ Διαγωνισμὸ τοῦ 1922 καὶ δημοσιεύθηκε φέτος μὲ τ' Ἀποτελέσματα «γιὰ ἀνημόσυνο τοῦ ἀποθανόντος ποιητοῦ». Καὶ μ' ἐρωτᾷ τί συμβαίνει. Κ' ἄλλοι φίλοι μου τὸ εἶδαν καὶ μοῦ ἔκαναν τὴν ἴδια ἐρώτηση: Πῶς δηλαδὴ ὁ παλιός μου συνεργάτης κ. Λασκαθιώτης πῆρε ποίημα ξένο, ἀναδημοσιεύμενο σὲ Διαγωνισμὸ μου, καὶ τὸ δημοσίευσε ἀλλοῦ μὲ τόνομά του; Πρέπει λοιπόν, γι' ἀγάπη τοῦ κ. Λασκαθιώτη, νὰ φανερώσω ὅλη τὴν ἀλήθεια: Ὁ *Ὀψιμος Κρῖνος*, ὁ συνδρομητής μου ποὺ τόσο διακρίθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ πῆρε τόσα βραβεῖα, ἦταν... ὁ κ. Λασκαθιώτης ὁ ἴδιος. Αὐτὸς τὸν ἔπλασε, μὲ ὄνομα τάχα *Πλάτων Χαριδῆς*, μὲ πατρίδα τὴν Κύπρο, μὲ διεύθυνσι, γιὰ νὰ λαβαίνῃ τὸ φύλλο, ἐδῶ στὸ σπίτι του, καὶ μὲ ψευδώνυμο *Ὀψιμος Κρῖνος*. Ἔπειτα ἀνέβηκε... πέθανε. Δικαίωμά του δὲν ἦταν, ἀφοῦ τὸν εἶχε πλάσει; Μοῦ ἔγραψε δηλαδὴ ὅτι ὁ Πλάτων Χαριδῆς δὲν ὑπῆρχε πιὰ στὴ ζωή. Τὸ ἀγγελεῖλα, ἐδημοσίευσα καὶ τὸ ποίημά του γιὰ μνημόσυνο κι' ἔτσι... πῆρε τέλος τὸ παιγνίδι ποὺ ἔπαιξε ὁ ποιητὴς κ. Λασκαθιώτης, ἀφοῦ μ' αὐτὸ τὰ παλιά του διαπλασιακὰ χρόνια καὶ ξαναγινόμενος γιὰ λίγο παιδί. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια ποὺ κι' ἐγὼ τώρα τελευταῖα τὴν ἔμαθα (ἀκριτ πρωτύτερα ἐπίστευα τοὺς ὁ *Πλάτων Χαριδῆς*="*Ὀψιμος Κρῖνος* ὁπῆρχε πραγματικῶς.) Κι' ἔτσι ἐξηγοῦνται ὅλα. Τὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ ἀνυπάρκτου, εἶναι ἔργα τοῦ κ. Λασκαθιώτη τοῦ ἴδιου. Ἑπόμενος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ τὰ δημοσιεύῃ καὶ μὲ τὸνομά του.

Ἔλαβα τώρα τὸ σου γράμμα, *Βενετοπούλα*, καὶ χάρηκα ποὺ, ὅταν ἔρχεστε τὸ φύλλο, μαλώνετε μὲ τὴν ἀδελφή σου, ποὺ εἶναι 20 χρονῶ, ποιὰ νὰ τὸ πρωτοπάρῃ! "Ἐξυπνη κι' ἡ λύση ποὺ βρῆκε ἡ μαμμά, γιὰ νὰ μὴ μαλώνετε: νὰ παραβγαίνετε στὸ τρέξιμο, ὅταν βλέπετε τὸν ταχυδρόμο ἀπὸ μακριά, καὶ νὰ παίρνῃ τὸ φύλλο ἐκείνη ποὺ θὰ τὸ φθάσαι πρώτη. Ἐπίσης χαιτομένο καὶ τὸ κίνημα του ταχυδρόμου, ποὺ ἀπὸ μακριὰ σοῦ κρυφοδείχνει τὸ φύλλο «ὅπως δείχνουν οἱ μπαμπάδες στὰ παιδάκια τὰ δῶρα παιγνίδια ποὺ τοὺς φέρνουν.» Ὦ, τὸ πιστεύω πὼς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ὑπερβολές! Νἆβερες σὲ πόσα σπίτια γίνονται, τὰ ἴδια ἢ ἄλλα παρόμοια!...—Πολὺ καλὴ ἡ ἔκθεσή σου. Νὰ μοῦ στείλῃς κάτι τί καὶ γιὰ τὴν Σελίδα.

Ἔλαβα, *Πατρινὸ Διαβολάκι*, κι' ἔστειλα ὁ,τι ἐζήτησες. Τί ἐννοεῖς ἂν μπορῇς «νὰ συνεργασθῇς στὶς λύσεις καὶ μ' ἄλλα παιδιά;» Νὰ λύνετε μαζὶ τὶς Ἀσκήσεις καὶ νὰ στέλνετε τὶς λύσεις μαζὶ σὰν ἕνας; Ἢ κάθε συνεργάτης χωριστὰ τὶς ἴδιες λύσεις τῆς συνεργασίας; Οὔτε τὸ πρῶτο θἆταν σκόπιμο,—γιατὶ πῶς θὰ μοιραζόσαστε τὰ βραβεῖα;—οὔτε τὸ δεύτερο. Μπορεῖς βέβαια νὰ βοηθήσαι στὶς λύσεις ἀπὸ ἄλλον ἢ κι' ἀπὸ ἄλλους. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὶς στέλνεις μόνος σου.

Ἡ *Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα* μοῦ γράφει: «Σήμερα ἔχω καὶ μιὰ μεγάλη εὐτυχία. Ἑφρεις γιατί; Χτὲς τὸ βράδυ πῆγα μὲ τοὺς ἀδελφούς μου στὸ θέατρο Κυβέλης ποὺ ἔπαιζε τὴ «Γυναῖκα καὶ τὸ Νεοσπαστο». Σὲ κάποιο λοιπὸν διάλειμμα, ἄκουσ ἀπὸ πίσω μου: «Νά ὁ κ. Ξενόπουλος!» Γυρίζω καὶ βλέπω τὸν κ. Φαΐδωνα. Γι' αὐτὸ εἶμαι εὐτυχής. Τὸν εἶδα πολύ, μὰ πάρα πολὺ κοντά μου, νὰ στέκεται καὶ νὰ συζητῇ μὲ ἄλλους κυρίους...» Μὰ κι' ἐκεῖνος θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν ἤξερε πὼς εἶχε κοντά του τὴ *Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα*, ἢ ἂν σηκωνόσουν καλύτερα νὰ τοῦ τὸ πῆς ἐσὺ καὶ νὰ μιλήσετε λίγο κεῖ στὸ διάλειμμα, ὅπως πολλὲς φορὲς τοῦ συνέβη μὲ Διαπλασόπουλα στὸ Θέατρο.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Ἐμμανουὴλ Κοντζαλέρη* κι' ἐλπίζω πὼς ὅταν ἡσυχάσῃς ἀπ' αὐτὲς τὶς φροντίδες,—ποὺ τὶς λὲς «σχολία» ἀλλὰ τὰ σχόλια εἶναι ἄλλο πρᾶγμα,—θὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Ἐλπίζω ἀκόμη ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ποὺ θὰ πᾶς, θὰ μὲ συστήσῃς καὶ σὲ ἄλλα ἐκεῖ Ἑλληνόπουλα, ἀφοῦ τόσο μ' ἀγαπᾷς.

Ναί, *Σὰν Ζαΐν*, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴ μαμμά σου, ποὺ ἤταν φίλη μου τότε μὲ τὸ ψευδώνυμο *Φιλέρημος Τρυγών*. Κι' ὄχι μόνο μαμμάδες εἶναι σήμερα οἱ παλιές μου συνδρομήτριες. ἀλλὰ καὶ γιαγιάδες, σὰν ἐκείνη ποὺ, καθὼς σᾶς διηγήθηκε ὁ κ. Φαΐδων, μοῦ ἔφερε φέτος τὸ ἐγγονάκι της... Κι' ὅλοι ὅσοι διακρίνονται σήμερα στὴν κοινωνία, στὴν Ἐπιστήμη, στὰ Γράμματα, παντοῦ, ἄντρες καὶ γυναῖκες, παιδιά μου ἤταν πρίν, ὅπως λές. κι' ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιά μου πάλι θὰ βγοῦν κι' οἱ αὔριανοί διαπρεπεῖς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ κ. Γιάννης Χιδίρογλους, ὁ χθεσινός μας *Ἄρης*, ἂν κι' εἶδε ὡς τώρα τόνομά του σὲ τόσα ἄλλα περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες, μένο σὰν τὸ εἶ"ε καὶ σὲ μένα, κάτω ἀπὸ ἕνα του διήγημα, συγκινήθηκε. Καὶ μοῦ γράφει: «Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος βλέποντας τόνομά μου σὲ σελίδες, ποὺ ἀνέδειξαν τοὺς καλυτέρους λογοτέχνες μας!»

Μάλιστα, *Ζιζάνιε τῶν Πατρῶν*, καὶ τὴ δική σου μαμμά, τὴν παλιά μου φίλη *Κόκκινη Γραβάτα*, τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλά. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Δώδεκα χρονῶν! ὦ, βέβαια πὼς εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου καὶ σ' ὅλα.

Σὲ συχγαίρω, *Ἄλκηστις*, γιὰ τοὺς βαθμοὺς κι' περιμένω νὰ περάσουν «κι' αὐτὰ τὰ δυὸ χρονάκια» γιὰ νἀφοσιωθῇς ὁλοσδίολου σὲ μένα. Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ γράφεις, νομίζω πὼς δὲν ἔχεις δίκιο. Δὲν θὰ εἶναι καθόλου «ἄχρηστα» τὰ παιδικά σου ποιήματα, ἂν πραγματικῶς κατορθώσῃς νὰ γράψῃς μιὰ μέρα ὡραῖα ποιήματα γιὰ παιδιά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πέντ' ἔξη τὸ χρόνο, θὰ μπορῇς νὰ δημοσιεύῃς στὴ Σελίδα μου. Κι' ἔπειτα, καθόλου ἀπίθανο νὰ γίνῃς καὶ συνεργάτριά μου, ὅπως τόσοι καὶ τόσες ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ αὐτὴ τὴ Σελίδα. Καταγίνου λοιπόν. ἂν σοῦ ἀρέσῃ, καὶ μὴ σὲ μέλῃ. Φτάνει νὰ ἐπιτύχῃς.

Αὐτά. *Δάλια*, εἶναι ἀπὸ τὰ λεγόμενα «κατὰ συνθήκην ψεύδη», ἀπὸ τὰ φεμματάκια ἐκεῖνα ποὺ λέμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἀπὸ εὐγένεια, ἀπὸ φιλοφροσύνη, ἀπὸ καλοσύνη. Ἀδύνατο νὰ τἀποφύγῃ κανεὶς ὅταν ζῇ στὸν κόσμο, οὔτε νὰ λέγ σ'ὅλους καὶ γιὰ ὅλα τὴν ἀλήθεια. Μιὰ φορά, λέει, τὸ δοκίμασε ἕνας καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ Φρενοκομεῖο γιὰ τρελό —Γιὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἴσως εἶναι γι' ἀκόμη μεγαλύτερα παιδιά. Γιὰ ξαναδιάβασέ το καὶ τοῦ χρόνου...

Ὡραῖαι ἐπιστολαί μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Θάλασσα*, *Ἀρτανίν*, *Πικρὴ Σκλαβιά*, *Μιμόζα*, *Καμέλια*, *Ἰωσηφίνα*, *Μαρία Ἀντουανέττα*, *Μικρὸς Τυμπανιστής*, *Ξυπνοπούλι*, *Κόκκινος Κρῖνος*, *Τόξον τοῦ Φοίβου* καὶ *Βάγνερ*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των, τοῦ εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια καὶ τοὺς συγχαίρω γιὰ τὰ ἄριστα κτλ.

Καὶ τοῦ Ἀρσακείου τὰ Βραβεῖα συνδρομήτριές μου τὰ πῆραν καὶ φέτος: ἡ *Σοφία Ν. Φιλαΐτου* τὸ Ράλλειον κι' ἡ *Ἄννα Δ. Νάκου* τὸ Μποτάσειον. Πόσο ὑπερηφανεύομαι! Θὰ ἐδημοσίευα μάλιστα καὶ τὶς εἰκόνες τῶν καλῶν μου φίλων ποὺ μ' ἐτίμησαν, ἂν ἤθελαν νὰ μοῦ στείλουν τὶς φωτογραφίες τους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἔλαβα κάμποσα κομμάτια κι' ἄρχισα νὰ τὰ διαβάζω. Ἀλλὰ θὰ μιλήσω γι' αὐτὰ στὸ ἑπόμενο, γιατὶ βία δὲν εἶναι καὶ σήμερα δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενο χῶρο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διευθύνοντος δρ. 5 — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄνδρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Φαλάκρα*, *ἀ. (ΒΑ)*. *Ὑπομονητική*, *κ. (;)*. *Ἀσπρο Κοντελάκι*, *ἀ. (!!!)*. *Μαραμένος Βασιλικός*, *ἀ. (ΦΚ)*. *Ποσέδρος τῆς Φαυλοκρατίας*, *ἀ. (ΕΑ)*. *Πολύφημος*, *ἀ. (ΔΣ)*. *Ὀσαιοπαθής*, *ἀ. (ΒΑ)*. *Αὐγή*, *κ. (ΕΚ)* *Ἀνταῖος*, *ἀ. (ΑΤ)*. *Ἔβρος*, *

τὸ ξέρω πῶς δὲν γράφουν στὸν τοῖχο μόνο τὰ δικά τους ψευδώνυμα, ἀλλὰ καὶ ἄλλων· ὥστε μὴν ἀνησυχῆς·) ***Μικρὸν Βοσκὸν*** (γράφε μου ποιὰ φύλλα θέλεις, στεῖλε μάζι καὶ τὸ ἀντίτιμο, καὶ θὰ τὰ λάβῃς·) ***Βασ. Τριαντφυλλ.*** (ἔχει, ἀφοῦ τὸ λέῃ ὁ Ὀδηγός·) ***Γελασίναν*** (δὲν ἐλάβατε γιατὶ δὲν ἔστειλε·) ***Μ. Ρ. Σ.*** (ποιὸς εἶσαι; σὲ ἀνώνυμα δὲν ἀπαντῶ·) ***Τοτοῦλα*** (ὡραῖο, ἀλλὰ ποιὰ εἶσαι; τέτοιο ψευδώνυμο δὲν ἐνέκρινα ποτέ·) ***Ἀραπάκι*** (εὐχαρίστως, περιμένω·) ***Ὀκνηρὴν*** (χαίρω πολὺ· μ' ἄλλο σοῦ γράμμα περιμένω καὶ περισσότερα·) ***Σμύρνην*** (πές του σύ, γιατὶ ἐγὼ δὲν τὸν βλέπω, οὔτε ξέρω τὴ διεύθυνσή του·) ***Καπετὰν Γιάννην*** (ἡ σιωπή σου πολὺ δικαιολογημένη· χαίρω ποὺ ἡ ἀδελφούλα σου ἔγεινε καλὰ καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν τίτλο τοῦ τελειοφοίτου· καὶ εἰς ἀνώτερα!) ***Γριφοφτιάστην*** (τέτοιο τετράδιο δὲν ἔλαβε· ὡραῖο τὸ γράμμα σου) ***Πίστις Πατρὶς*** (ἔστειλα· ναί·) ***Ἀμαζόνα*** (καλὸ ταξίδι!) ***Φώτω Φακίρη*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Αἰγυπτιώτην, Βωμὸν*** κτλ. κτλ.

Προσφυγικὸν Πόθον, Σκλαβωμένην Ἴμβρον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὲς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 ***Ἰουλίου*** θὰ παντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς Σεπτεμβρίου].

460. Λεξίγριφος

Σύνδεσμον μὲ βασιλέα
Βαβυλώνιον ἑνώνεις
Καὶ γνωστό μας συγγραφέα
Σύγχρονο μᾶς φανερώνεις.

Δεσπὼ Μαργαρίτα

461. Συλλαβόγριφος

Ὦ, τὸ καΐμενο τὸ παιδάκι
Ποὺ κάθεται στὸ τριπεζάκι
Κι' μὲ λαχτάρα τὴν προσμένει
Νἀρθῇ ἀπ' τὸ φοῦρνο εὐωδιασμένη!
Μὰ ἐγὼ δυὸ σύμφωνα ἁρπάζω
Κι' ἀμέσως τοῦ τὴν παρουσιάζω.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

462. Μεταγραμματισμὸς

Ὄμικρον ἂν τοῦ ἀφαιρέσῃς
Κι' ἕνα γιῶτα ἂν τοῦ προσθέσῃς,
Ἀπὸ φοβερὸ ἑρπετό,
Πυλαιὸν θὰ ἰδῇς σοφό.

Πόνου Δάκρυ

463. Παραίνημα

Ἄρθρο καὶ σύνδεσμο
Ἂν, λῦτα, ἑνώσῃς,
Ἀρχαῖον ἥρωα
Θὰ φανερώσῃς.
Τὸν ἀναγραμματίζεις;
Ἀμέσως μίαν ἤπειρο
Κρυτὰ μας σχηματίζεις.
Καί, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο,
Θεότητα μεγάλη
Ποὺ βάζει οὐρά, κεφάλι
Κι' ἀπρόοπτα προβάλλει
Πανένδοξος ρωμαῖος
Μεγάλος καὶ ὡραῖος.

Μαρίκα Σ. Βεϊνόγλου

464. Ψαροκόκκαλο

* * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * *

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: πτηνὸν ἁρπακτικόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, γεωγραφικὸς ὅρος, μία τῶν Κυκλάδων, μία τῶν Δωδεκανήσων, φυτὸν ἀρωματῶδες, ὀπτικὸν ἐργαλεῖον, ἔντομον.

Φουρτουνιασμένος Ὠκεανὸς

465. Κρυπτογραφικὸν

123456728	=	Γάλλος κλασσικὸς
2754628	=	Λατῖνος κλασσικὸς
35728	=	Πτηνόν.
45758	=	Πόλις.
562328	=	Ἀρχαῖος θεός.
6515	=	Νῆσος.
7265	=	Δένδρον.
828	=	Ἀντωνυμία.

Ἐπιπανήσιος Ῥιζοσπάστης

466. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἐπίθετον τῆς Θεοτόκου—ἄλλο ἐπίθετον=ἀρχαῖος θεὸς + (μετεωρολογικὸν—κτητικὸν =) ῥῆμα + (Κένταυρος—βεβαιωτικὸν =) κτητικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Θ γάτης τοῦ Κέκροπος.

Πανταχοῦ Παρών

467. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦσαν:

Ὠθῶ, κρατῶ, μισῶ, περιφρονῶ, ἄλφα.

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν

468. Φωνηεντόλιπον

γορφ—σνδρμς—στ—δπλο

Ἐλεύθερο Πουλί

469. Γρίφος.

Τ Κ	λ'	: :	θο	θο γῆν	θο
Κ Λ			θο	θο	θο

Μεγάλη Ἑλλὰς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

470. Étoile

* * * Nom de plusieurs
* * * rois de France;
* * N * * ville d' Italie;
* * * deux pays d' A-
* * * frique.

Βόλγας

471. Sans Voyelles

u—ieai—*—e—aai—eu

Ἀλίκη Γ. Κωνίκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

239. Ἑκατογχειρες (ἑκατὸν χεῖρες.)—240. Πηγή (αἱ, γῆ.)—241. Ρῆνος-θρῆνος.—242. Ἡλίας-Ἰλιάς.

242. ΚΥΜΑ (μικρΑ ΜΥΚάλη :..)
ΥΔΩΡ ("ΗΡΩ ΔΥνομιν.....)
ΜΩΡΑ (πΑΡΩΜεν.. .)
ΑΡΑΨ (ΨΑΡΑς.....)

244. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ("Αδινα, Κίνα, ἔννοια, δέμα, ὄνομα, Νίκαια, Ἰκόνιον).—245. *Μετάξι* (μὲ τάξη....)—246. ΚΙΡΚΗ·ΑΑ·ΓΟΣ (ΚΛεαρχος, Ἰάνος, ΡΙον, ΚΟγγον, ΗΣιόνη.)—247. Γελῷ δ' ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ. — 248. *Ὁ Δημοσθένης ἦτο ῥήτωρ.* (ὦδ' η μ' ο, σθ' ἐν εἰς, ἦτορ ἦτορ.)

249. F O R F A I T
L R
A I
N O
D L
R E
E L E M E N T

250. MA R-
NE (AMé-
lie, MArie,
A Rlequin
âNe, L È-
on.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ ραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—922)

ΑΛΑΛΟΓΡΑΦΩ καὶ ἀνταλλάσσω καρτποστὰλ μὲ τὰ πιὸ μεγάλα Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες.—Ἀννινε, Μίσιε, Χρηστάκη, ἐπαναλαβαίνουμε τὴν ἀνταλλαγή;—ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Γιάννη Ν. Δάμπασῃ, Τελειόφοιτο Γυμνασίου, Ἄνδρος.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ

(ΚΔ'—923)

Τί κάνα, πῶς περνᾶς στὸ ταξείδι; γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις; Χρόνια πολλά.

Βάτος

(ΚΔ'—924)

ΚΥΚΛΩΨ, σίγουρα σὲ πείραξε ἡ τζέστη!—ΜΙΛΙΚΑ πολλὴ καρδιά, ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες;—ΡΟΚΑΜΒΟΛ, καλῶς ἦλθες μὲ τὶς διαταγές σου! Ἀσύλα!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—925)

Διαγώνισμὸς Ἑκτός; (Πρότασις Μέμφιδος) «Ποιὸ φαγητὸ σᾶς ἀρέσει;» Ἀπάντησῃ τετράστιχο. Συμμετοχὴ 50 λεπτά. Προθεσμία δίμηνη. Στ. Καλογλοπούλου, ρ. γ. "Αθήνας διά:

«Περίδρομος»

(ΚΔ'—926)

Κωνσταντῖνε Παλαιολόγε, Ἀλογόμυγα, σᾶς θεωρῶ ἀναξίους νὰ μὲ ἀνακαλύψετε.

ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

(ΚΔ'—927)

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ ἀγρήφων καρτῶν ἕως τὶς 15 Αὐγούστου. Οἱ καλύτερες θὰ βραβευθοῦνε μὲ ὡμόρφα βιβλία. Σκεῖλτε στὴ Δίση: Πασχαλιὰ-Ζακελίνα, Πέτρα (Μυτιλήνης)—Σμύρνη. Μαργαρίτα, Τριανταφυλλένια, Ρίτα, Γυναῖκα, Χαλικουτσοπούλα, νὰ περιμένουμε;—*Ζακελίνα, Πασχαλιά*

(ΚΔ'—928)

Πανοῦργε *Ὀδυσσεῦ*, δέχεσαι συμμαχίαν μαζί μου;

Πρόεδρος τῆς Φαυλοκρατίας

(ΚΔ'—929)

Κύμη Φούκα, ἂν ἐπιμένῃς ἅτι λέγομαι Θανάσης, στοιχηματίσε 100 δραχμὲς εἰδ' ἄλλως ἀφρόλογεις καὶ εἶσαι ἀνάξιος λόγου. Σοῦ δίνω προθεσμίαν ἕως τὸ 35 φύλλο. Ἐὰν δὲν στοιχηματίσῃς γιὰ τὴν ἀνακάλυψή σου ἕως τότε, θὰ σὲ κηρύξω ἡττημένον.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—930)

Τριανταφυλλένια *Μπουμπετάκι*, δὲν ἔλαβα τετραδιό σας ἀπάντηση στὸ δικό μου. Νὰ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο; Ἀπαντῆστε μου σᾶς παρακαλῶ.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(ΚΔ'—931)

Γπενδυμίζω σ' ὅλους κι' ὅλες τοὺς Διαγωνισμοὺς μου (ΚΔ'—582) ποὺ ἀναβάλλονται γιὰ ἕνα μήνα.

ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΔ'—932)

≡ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Η ΟΜΟΝΟΙΑ" ≡

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ c. p. 1) *Δίων*, 2) *Κισσός*, 3) *Πόνου Δάκρυ*. Λοιποὶ ἀκουροθνται.

Ἱερὰ Ἡμέρα, εἶσαι μικρὴ νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν Πρόεδρόν μας.—*Βουρνᾶ*, τί κάνεις; περάστικα.—Προσεχῶς νέος ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.

Ἀεχόμεθα συνμαχίας καὶ πολέμους. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἐξωτερικοῦ, Δίσις: Α. Βουγιούκαν (Σύλλογον), ρ.τ. Καλάμας.

(ΚΔ'—933)

Μονταίν, στὸ Μικρὸ Πιανίστα πρέπει... τὸ Ἀριστεῖο τῶν ἀποκαλύψεων. Τί λές, Μικρὲ Πιανίστα, βάζουμε κάτω κανένα χιλιάρικο;—*Τσαχκίνα*

(ΚΔ'—934)

ΜΑΓΚΑ, ΑΔΑΝΗ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή.—ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—935)

Ἀντιλόπη, τί γίνεσαι; Ἀήττητος Ἑλλάς, πῶς τὰ περνᾶς στὴν Ἀθήνα; Ἀκακία, πῶς πᾶν τὰ μπάνια;

ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΔ'—936)

Διὰ τοὺς ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΣ διαθέτω διάφορα γραμματόσημα, ἰδίως Ἑλληνικὰ μεγάλης κεφαλῆς Ἑρμοῦ, Τουρκίας τοῦ 1916 καὶ μίαν σειρὰν κατοχῆς Μυτιλήνης. Δι' ἰδιαιτέραν συμφωνίαν ἀπευθυνθῆτε: ΤΑΚΗΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Ταρλᾶν Μυτιλήνην (Ἑλλάς).

(ΚΔ'—937)

Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀγράφων). Βραβεῖα 3, Προθεσμία δίμηνος, συμμετοχὴ 50λπτ. Δίσις: Αὐγούλαν Ματλῆ Ρωμανοῦ 4 Θεσσαλονίκη διά:—*Ἀστραπή*

(ΚΔ'—938)

Λάντα, ἀναμένω νέα καὶ μέσον Διαπλάσεως· αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν.

ΠΡΑΙΟΠΑΘΗΣ

Πανταχοῦ Παρών, Τριανταφυλλένια, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἡρωϊκὴ Θέσα, σᾶς ἐψηφίσαμεν.

ἡ *Φιλόκαλος, Λαμπρὸς Ἥλιος*

(ΚΔ'—940)

Ξεγλυστρόντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἅπαντας.

Βαρκούλα τοῦ Βοσπόρου

(ΚΔ'—941)

Δρακερὲ *Ζέφυρε, Γρύλλε*—Φορμόζη, Ζυμαράκη. *Μασκωτίτσα, Ἀρλεζιάνα*, κομψεύθηκατε; *Νίκ Κάρτ*, δέχομαι.

ΣΑΠΦΩ

(ΚΔ'—942)

Λαύρα, ἔστειλα. *Τριανταφυλλένια Μπουμπετάκι*, νὰ περιμένω; Φιλολογική Ὁμοσπονδία, κομψεύθηκατε; *Ἀρχιζέλινα*, ἀρκετὸν καὶ ὀλίγον ἔξησες· εἶσαι ὁ Θανόπουλος. ΚΡΑΚ! τί συμβαίνει, καλέ; Κάτι τρομερὸ· γκρεμίστηκε ὁ ΚΡΑΚ—*Γεωργόπουλος*.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—943)

Ἀγριοτριανταφυλλάκι, *Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, Ἀντιγόνη, Μάγκα, Ἀλάνη, Ἰσμήνη, Ἀμπρυλλίς, Ἀγριοφόδο, Δάλια, Σκερτσόζικο Χανουμάκι*, ἀνταλλάσσω μὲ Μ. Μυστικιά· ἐὰν θέλετε στέλνω πρῶτος. Δίσις μου: *Δημήτριον Μαμουνᾶν*, ρ.τ. Πειραιά.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—944)

Τριανταφυλλένια *Μπουμπετάκι*, τί νὰ γίνῃ; ἂς πεθάνουν ὅσοι δὲν παίρνουν πρῶτο βραβεῖο στὰ match! Ἔγινε κανένα τρίτο κρούσμα στὸς φαληρικὰς ἀκτὰς μὲ τὸ motogaz; Ὁ λέων πίνει ὄχι μόνο χαμομήλι, ἀλλὰ καὶ.. τίλιο, σὶ τυ νεῦκ.

ΜΕΛΑΘΩΝΑΤΗ

(ΚΔ'—555)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΑΓΡΑΦΩΝ CARTES POSTALES. Βραβεῖα τρία διαλεχτὰ καὶ τρεῖς ἔπαινοι. Προθεσμία δίμηνη. Ἀπαντήσεις μὲ ἀνακρικὲς γραμματόσημο, δὲν λαβαίνονται ὑπ' ὄψιν. Τιμῆστε τὸν διαγωνισμό μας ΟΛΟΙ καὶ ΟΛΕΣ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Γιάννη Ν. Δάμπασῃ, Τελειόφοιτο Γυμνασίου, Ἄνδρος.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΝΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

(ΚΔ'—946)

Χαιρετῶ τὸν Διακλασόκοσμο. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως.

ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΔ'—947)

Σέρλοκ Χόλμς, δὲν μὲ γνωρίζεις καὶ ἂν θέλῃς στοιχηματίζουμε ἕνα πενηνταράκι.

ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ Ε. Γ. ΦΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ